

1948

25-04-013

NY
CI

VÅR OPPGAVE

*Referat av
fem
treningsmøter*

Caux 1948

NY
CI

VÅR
OPPGAVE

RERERAT
AV FEM
TRENINGSMØTER

C a u x 1948

FORORD

Ved verdenskonferansen for Moralsk Opprustning i Caux sur Montreux i Sveits, sommeren 1948 ble det holdt en rekke treningsmøter om morgenen klokken 7,30. De var tenkt som en utveksling av erfaringer mellom dem som arbeider aktivt for Moralsk Opprustning rundt omkring i verden. Med det for øyet at også de som ikke hadde anledning til å komme til Caux skulle få del i treningen, ble disse møtene stenografisk referert.

Noen av disse stenografiske referatene er her samlet og oversatt, delvis i litt forkortet form.

VAR OPPGAVE I VERDEN

John Roots

Hva er vår oppgave? — Vi må få endevendt hele måten å tenke på i de demokratiske lands regjeringer. Det betyr at hver og en av oss må være i vår aller beste form hvert eneste minutt. Ingen dødperioder lenger, vi må leve Korset hver dag og hele dagen. Hvis dere vil vite hva det er å leve ideologisk, så er det å leve Korset. Jeg vil si dette aller først, for alt det andre hviler på dette.

Det står i Guds makt å vende strømmen i verdens utvikling i de kommende seks måneder. Redaktører og regjeringsledere er åpne som aldri før. Alle som er til stede her kan lære å legge fram hva det er vi kjemper for. Men det vil bety en ny livskvalitet for hver og en av oss, og en ny måte å tenke på.

La oss snakke om kommunismen først. Vi er ikke *mot* kommunistene. Vi angriper ikke kommunister. Glem ikke at det er umåtelig mange kommunister som har høye idealer. Det er vår oppgave å gi dem våre hjerter og la dem bety så meget for oss at vi går inn for at de må bli annerledes. Det er det stikk motsatte av det som avisene stadig serverer oss om kommunisme og kommunister, for det betyr at vi elsker dem og gir oss selv for dem inntil de blir forvandlet. Men vær klar over dette: det betyr at vår

idé til enhver tid må være større, mer dynamisk og mer utfordrende enn deres. Det er 18 mill. kommunistiske partimedlemmer i verden — men det begynte med bare noen få.

Hva er kommunisme? Hvilken makt er det som har vunnet halvparten av verdens nasjoner — vunnet dem i den forstand at den er blitt bestemmende for deres tenkning? Det er ikke bare en politisk idé. Kommunisme er mer enn en politisk idé. Det er noe mer enn f. eks. Det sosialdemokratiske parti eller Det kristelig demokratiske parti eller de liberale eller de konservative eller, i Amerika, republikanerne eller demokratene. Det er noe mer enn et politisk begrep. Det er noe mer enn en økonomisk teori. Det er en ideologi. Kan noen av dere nevne et politisk parti i våre dager som kan sies å være en ideologi? Jeg kan ikke. Men kommunisme er en ideologi.

Kapitalisme må vi også omtale. Vi får stadig høre her i Europa, særlig i disse dager, at valget står mellom kapitalisme og kommunisme. Jeg tror ikke det stemmer. Kapitalisme er ingen ideologi. Vi ser aldri folk stå opp klokken fire om morgenen og slite livet av seg for kapitalismen. For det meste er kapitalistene velfødde og forholdsvis velstående folk som er opptatt med sitt arbeid. Det betyr ikke dermed at kapitalisme er galt; men det er ikke en ideologi. Hva er så en ideologi? Denne definisjonen kom til meg som ledelse forleden dag: «Tro er en idé som forvandler mennesker. En ideologi er en idé som forvandler nasjoner.»

Kirken har lært om den individuelle tro i to tusen år. Hvorfor er så ikke verden blitt annerledes? Jeg går ut fra at det skyldes djevelen. Men det vil si at det skyldes hver og en av oss. Kirken lærer altså den individuelle religion.

Den lærer også om Jesu blod, om Det hellige samfunn og om Guds rike. Kjenner dere kirkefaderen Augustin? Ham burde dere kjenne. Dere burde lære å kjenne de store helgener og profeter og martyrer og gjennom tidene. Det er de eneste som kommunistene har respekt for.

Men hvorfor er det at den individuelle tro ennå ikke har skapt noen ideologi med en lidenskap som forvandler verden? Hvorfor? Se på en gjennomsnittlig kristen av i dag. Han er gudsjammerlig kjedelig. En kommunist ville ikke ofre et minutt på ham. Han er ikke tiden verd. Den gjennomsnittlige kristne lever ikke noen ideologi. Kanskje har han en personlig tro, skjønt de fleste av oss har det ikke. Jesus Kristus er ikke en brennende, levende realitet, en realitet hvert øyeblikk hele dagen, for de fleste kristne. Vårt liv er ikke Den hellige ånd; og en følge av det er at det er like mange splittelser innen kirken som det er dager i året.

Kommunismen har gjort den kristne tro en stor tjeneste. For første gang i historien har den brakt bløffet i den kristne verden for dagen, og den sier til den kristne verden: «Enten får du leve din ideologi og erobre verden med den, eller vi kommer og overtar.» Og den sier til politikerne: «Enten får dere leve en ideologi og erobre verden med den og kjempe sammen, eller vi kommer og overtar.» Det er ikke en tom trusel. Jeg mener at de har rett til å komme med den. Hvis noen har mot og kraft til å leve en ideologi, selv om det er materialisme, så tar jeg hatten av for dem. En ideologi er en tro som stiller et totalt krav til et menneskes liv og til et folks kultur — til det menneskes vaner, til valget av venner, til den måten vi bruker hvert minutt av vår tid, til den måten vi

bruker hver øre av pengene våre, om hvem vi gifter oss med, eller om vi i det hele tatt skal gifte oss, om hvordan vi lever når vi er blitt gift, våre barn, vår fremtid, vårt hat, våre nederlag, våre drømmer. Intet mindre enn dette er en ideologi. Det er Moralsk Opprustning. La ikke noen komme å fortelle dere noe annet.

La oss tenke et øyeblikk på den måten verden er organisert på i dag. Tenk på industrien. Tenk på de industriledere dere selv kjenner. Tenker industrien nasjonalt? La oss anta at denne industrimannen eier kobbergruver i Norge. Står han i åpen kontakt med den norske regjeringen, eller tenker han at statsrådene er sosialister som han ikke ønsker å ha noe med å gjøre? Tenker industrien bare på sine egne interesser, eller for hele nasjonen? Hvis den ikke *gjør* det, vil den måtte lære det. Det er noe vi må holde fram for hver eneste industrileder vi kjenner. Hvis industrilederne selv ikke ønsker å tenke på den måten, kommer kommunistene til å tvinge dem til det. Og kan de ikke tvinge dem, vil de bare kappe hodet av dem. Er dette tydelig? Det er umåtelig vanskelig å få enkelte industriledere til å forstå dette, men slik står sakene. Vi kan takke en gunstig skjebne for at vi ennå har en sjanse til å gjøre det frivillig. I noen land er det ingen sjanse til å gjøre det frivillig lenger. Men her i Sveits har vi det.

Det er en ting til — og dette angår særlig Amerika — I januar har vi muligens en republikaner som president. Det republikanske partis arbeiderpolitikk er en tragedie. De er mot kommunistene, men arbeiderbevegelsen og arbeiderne forstår de ikke. De burde ikke bare forstå arbeiderbevegelsen, de burde gå inn for den. De burde sitte og snakke dag ut og dag inn med arbeidernes tillitsmenn. De

burde legge framtidsplaner for arbeiderbevegelsen. Gjør de det? I Amerika gjør de det ikke. Gjør de det i Europa? Dette er tanker som har vært forkynt i de pavelige encyklika (hyrdebrev) i årtier. Spørsmålet er: hvem skal sette dem ut i livet?

La oss se på arbeiderbevegelsen. De av dere som kjenner arbeiderbevegelsen i Europa vet at de fleste av dens ledere ikke har noen personlig tro. I et av de største sosialistiske partiene i Europa er det endog forbudt for lederne å tale om religion. I et av de skandinaviske land er det neppe en mann i regjeringen som har noen virkelig kristen tro. Det er nesten likedan i England. Tenk gjennom det. Hvor står vi? Hva er det verden går mot? Hvor fullstendig meningsløst å snakke om et svar til kommunismen! Amerika er ikke noe bedre. På enkelte måter antar jeg vi er verre. Kanskje ville de fleste regjeringsmedlemmene si at de var kristne, men det betyr bare så lite. Og når lederne av arbeiderbevegelsen kommer til makten er de de første til å si at de ville ønske de hadde en tro. For hvis en leder av et parti ikke har tro, kan han ikke holde det gående. Det nytter ikke. Han kan ikke holde det gående uten en tro, og han kan ikke forandre sitt land uten en ideologi. Jeg har ingen ting imot at sosialister overtar regjeringer. Jeg mener at de bør få makten når de vinner valgene. Men hvis de ikke har noen tro og ikke har noen ideologi, da er det selvmord.

La oss se på pressen. Pressen er ofte til å fortvile over. Jeg har to ganger vært i Moskva, og jeg har sett den måten de leder pressen på der. Jeg var i Tyskland og i Japan før krigen, og jeg vet hvordan de ledet pressen der. Det var jo ikke nettopp på den måten som et demokra-

tisk lands presse burde ledes. Men sant å se, når vi ser hvordan de såkalte demokratiske nasjoner stiller med sin presse, så kunne en undres på om ikke en smule kontroll ville være av det gode. Den måten vår presse blir ledet på i dag er en forbrytelse. Den er den største makt i verden til å forme den offentlige opinion, men hva er det den gir oss? La meg som amerikaner få lov å uttale at den amerikanske presse er den verste av alle, og at jeg, fordi jeg elsker mitt land, vil kjempe til siste åndedrag for at den må bli annerledes. Amerikanerne er det folk i verden som driver mest reklame, men hva er det de reklamerer for? Ikke for en ideologi som skaper frihet, ikke for den kristne tro, — nei for noe ganske annet — for materialisme. La enhver av oss tenke på sitt eget land. Tenk på i hvert fall *én* redaktør som du skal snakke med om disse tingene. Fordi om den amerikanske pressen er helt igjennom redselsfull, er jeg slett ikke sikker på at den europeiske er så helt fullkommen.

Dere burde spise lunsj med en redaktør hver annen dag, eller hvis dere bor i et land hvor det ikke er mat nok til å servere en god lunsj, så møt ham på en annen tid — men møt ham! Gå hjem til ham, lær barna hans å kjenne, bli venner med ham. Det er en kunst som nesten er gått i glemmeboken i våre dager. Hvilke mennesker er det som virkelig sliter for mennesker? Kommunistene! Tenk over det. Thoréz, Togliatti, Pollitt — hvordan er de nådd fram dit de står i dag? Det var noen som tok seg av dem. Det var noen som slet med dem i timer og dager og måneder og år. Jeg sier ikke at de gjorde rett. Deres idé var ikke rett. Men jeg tar hatten av for deres utholdenhet. Hvorfor gjør ikke de kristne slikt?

La oss vende tilbake til pressen: Hva kan en redaktør gjøre? I første rekke: kommunistene fordreier nyhetene etter sitt behov. Og det er kommunister i nesten alle større aviser i dag. I noen av de mest konservative avisene i Amerika er det celler på tredve opp til førti kommunister. De passer på at ingen nyheter fra Caux kommer inn i avisene. Det er en av deres oppgaver. Hva skal en redaktør som ønsker å kjempe for sitt land, gjøre? Jeg vil komme med et par forslag: Han kunne gjøre sin avis til redskap for ideologisk instruksjon av folket. Er det det en avis burde være? Tror dere det? Det må hver og en av dere tenke gjennom. Tenk hva det ville bety. Tenk bare på lederspaltene. Det er en fascinerende mulighet. Jeg har selv vært journalist, og tanken besetter meg. Tenk på de lederartiklene den redaktøren kunne skrive. For eks. om hva sann fedrelandskjærlighet er, hva disiplin vil si, om hvordan det kan skapes samarbeid mellom de politiske partiene, om hvordan statsministeren kunne få regjeringen til å arbeide sammen som et team. Tenk på hvordan de kunne skrive om teaterstykker og bøker og gå inn for de riktige. Tenk på hva de kunne gjøre overfor telegrambyråene. De enkelte aviser har stor innflytelse overfor telegrambyråene. — Hvis dere ikke tidligere har tenkt gjennom alt dette, så begynn i dag.

Film og teater. Jeg var engang på teatret i Moskva. Det var et fantastisk stykke. Det handlet om britisk imperialisme i China. Hvorfor hadde russerne tatt alt arbeidet med å skaffe skuespillere og sette opp et stykke om britisk imperialisme i China? Det var fantastisk dyktig gjort. Det var den gangen da Austin Chamberlain var engelsk utenriksminister, og i stykket opptrådte han med

monokkel og fullt utstyr. Han så umåtelig engelsk ut, ikke som engelskmennene virkelig er, men engelsk på den måten som enkelte folk mener at engelskmennene er. Da stykket var slutt, var alle tilskuerne i teatret helt forbitret av hat. En del av dem var komsomoler (ungkommunister). Komsomolpikene har alltid et rødt tørkle som turban rundt hodet. Vi så de røde flekkene rundt omkring. Da stykket var slutt, var det ikke et menneske som rørte seg i fulle tre minutter. Atmosfæren av hat i teatret overmannet oss. Hat mot England. Stykket var effektivt, og det var umåtelig interessant. Det var ideologi. Hva ser vi på teatret i London? Operetten «Oklahoma» tror jeg det er som har begynt å gå på tredje året nå, eller noe deromkring. Hvordan er det med teatrene i Paris? Med kinoene i Paris? De amerikanske filmene — vi kjenner dem alle sammen — det er ikke stort ved dem, og mange av dem er gift.

Jeg var i Berlin under Hitler-styret. Der så jeg en film om Hitler-Jugend. Jeg vet ikke hva de tyskerne som er til stede her mener, men det var et meget sterkt stykke. Det var en historie om en fjortenåring som ble nazist. Han slet og arbeidet og kjempet for sin tro. Han sluttet seg til Hitler-Jugend, men så satte foreldrene seg imot det. Han snakket og snakket med dem, men de ville ikke forstå ham. Han satte seg opp imot dem og kjempet videre. Så ble han leder av sin gruppe innen Hitler-Jugend, de kom opp i en strid med kommunister, ble innviklet i gatekamper, og til slutt ble den unge nazisten drept. Ved hans grav ble så foreldrene omvendt til nazister. Det var fremragende propaganda for en gal idé. De kristne har en riktig idé. Hvorfor gjør ikke de kristne slike ting?

Det er en skam. Hvorfor skal bare de falske ideene ha martyrer? De tredivte første pavene ble martyrer. Men vi har ingen martyrer i den kristne kirke i dag. Jeg skulle nesten ønske vi hadde. Det ville i det minste vise at vi gjorde noe!

Det er best ikke å snakke om kirkene, og kanskje best heller ikke å nevne regjeringene, bortsett fra at dere i fall dere tar opp deres oppgave, kommer til å bli kjent med statsråder i løpet av de kommende måneder. Hvis de ligner de amerikanske regjeringsmedlemmene, kommer de til å si at regjeringen umulig kan gjøre propaganda for en ideologi. De vil begynne å snakke om skillet mellom stat og kirke. Og det er forsåvidt all right. Det var muligens en gang nødvendig, og kanskje er det nødvendig fremdeles. Men hvis en demokratisk regjering ikke kan gå inn for en ideologi, hvor står vi da? Hvis det ikke finnes noen ideologi som gir frihet, hva er så meningen med regjeringen? Hvis en regjering oppgave ikke er å løfte folkets liv, hva er den så? Vi må få en universal ideologi, og denne universelle ideologi det er M. R. A. For M. R. A. hjelper hver mann og hvert land til å leve opp til sine beste tradisjoner. Den insisterer på at hver mann og hvert land skal være lojale mot sine beste tradisjoner. M. R. A. virkeliggjør disse tradisjonene og tror at ved å virkeliggjøre disse tradisjonene vil vi finne sannheten.

Vi kan legge den sanne politikk for vårt land i hendene på en hvilken som helst nasjonal leder og hjelpe ham til å se klart det virkelige mål for enhver nasjon. Vi skal kunne by fram en ideologisk politikk til en hvilken som helst statsmann, fordi vi lever den selv.

HVORDAN LEVER VI VAR IDEOLOGI?

Bremer Hofmeyr.

Fire hovedpunkter er:

1. Erfaring av korset.
2. Å leve disiplinert.
3. En filosofi om Gud-styre.
4. En plan for verdens erobring.

1. Erfaring av korset.

Alt i Moralsk Opprustning er vokst fram av dette første punkt. Frank Buchman sa, da han talte om å oppleve å være en revolusjonær: «Dere vil aldri, aldri få denne opplevelsen før dere har lært å kjenne Kristi kors.» Det er i virkeligheten en meget enkel og liketil sak. Korset blir ikke til virkelighet ved bare å tenke på det. Korset er et uttrykk for hvordan Jesus Kristus gir alt. Og det blir virkelighet for meg når jeg gir alt.

I dypet av våre hjerter har vi alle overordentlig sterke krav. For mitt vedkommende er ønsket om uavhengighet mitt sterkeste krav, og korset blir til virkelighet for meg når Guds vilje blir satt foran min egen uavhengighet.

Når vi går i gang med å bygge opp en kampstyrke, opp-

dager vi hvor dypt menneskers krav om uavhengighet stikker. En hel del mennesker kan vi regne med seks dager i uken, men prøv bare å få tak i dem den syvende, så stanger du hodet mot veggen. Vi forbeholder oss retten til å komme og gå som det passer og behager oss. Det var en skotte som sa at han gikk i kirken på søndagen hvis Gud ønsket det, men han gikk på kneipen lørdag kveld hva enten Gud likte det eller ei. En hel del mennesker går på teammøter hvis de føler at det er ledelse, men andre planer gjennomfører de enten det er ledelse eller ikke.

a. Korset blir virkelighet hvor Gud skjærer ned til de absolutt dypeste krav i ens sinn — mine egne ønsker, min egen sikkerhet — og legg merke til at de mennesker som blir ledere, det er de som gir alt.

b. Korset er budskapet om *seier*. Full og øyeblikkelig seier er mulig på ethvert punkt som vi tar opp.

En hel del mennesker tror i sitt hjerte i virkeligheten ikke dette. De tenker: «Vi vil uvegerlig få tilbakefall,» men jeg tror at det er absolutt unødvendig. Fristelser vil vi møte, men skulle vi snuble, kan vi forvandles igjen på et øyeblikk, og jeg er overbevist om at Gud ønsker å gi oss et liv i seier. Jeg bryr meg ikke om hvor vanskelig tingene har vært før, en fullstendig ny dag kan begynne nå.

Nederlag på et punkt kan skyldes egenvilje på et annet punkt. Jeg har f. eks. et inderlig ønske om å seire i ett av absoluttene, men jeg ønsker like inderlig å gå min egen vei på et annet punkt. Da kan jeg be så meget jeg bare vil i forbindelse med det ene absolutt, men intet hender før jeg overgir min egenvilje, men *da* er korset budskap om seier.

c. Korset betyr at jeg identifiserer meg med Guds kamp for hele verden. Frank Buchman taler om den Korsfestedes utstrakte armer og om ordene: «Når jeg blir ophøyet fra jorden, skal jeg dra alle til meg.» Vår opplevelse av korset er ikke fullstendig før vi identifiserer oss med Jesus også i dette å gi seg selv for hele verden. Hele Moralsk Opprustnings verdenskamp består helt enkelt i at vi identifiserer oss selv med den Korsfestedes utstrakte armer.

Vi står overfor disse enkle punktene:

- a. Å gi alt.
- b. Å vente og kreve seier.
- c. Å identifisere oss med Jesu Kristi kamp for hele verden.

2. *Å leve disiplinert.*

Jeg arbeidet i nær kontakt med Frank Buchman i mange år, og den enkle tingen jeg lærte, var at han venter alt av meg hele tiden. Jeg var hos ham da han var syk. Det var meget få mennesker som kunne hjelpe til med å pleie ham, og i tre år tror jeg ikke jeg vek fra hans side en eneste natt. Det betydde å være for hånden i det minste 16 timer om dagen, pluss noen ganger om natten. Det betydde at i tre år kunne jeg bokstavelig talt ikke ha en eneste privat plan, og Frank syntes å anse det som ganske naturlig. Det var den beste trening jeg noen gang i mitt liv har fått. Det var ganske enkelt dag ut og dag inn, uten stans, å måtte i alt og ikke ønske noe for meg selv, ikke å søke noe for meg selv. Jeg sier ikke at jeg alltid gjorde det bare med glede, men jeg lærte unna-

telig meget. Først og fremst den enkle tingen: Hver dag, hele dagen, hele uken, å være på post og gi alt.

Det neste er hvorledes jeg skal organisere dagen. Og det viktigste er da å planlegge den slik at jeg får en fullgod stille stund hver dag. En dag som ikke begynner med ledelse er en dag som ikke bare er bortkastet, men som absolutt er en fare for mennesker. Da er det meget bedre å være av veien. Frank har sagt: «En time ute av kontakt med Gud kan bli en trusel for nasjonen.» Jeg vet det, for så snart jeg ikke er ledet, begynner jeg å fremkaste gode ideer, og det er intet som forvirrer så meget som gode ideer. Og den største hindring for ledelse er det ikke å ha stille stund.

Daglig ledelse er det første. Det neste er daglig åpenhet. Jeg har lært gjennom lang erfaring at et åpent hjerte er et seierrikt hjerte. Men enhver indre kamp som ikke blir delt med en venn, er en kamp med tap. Men djevelen har mange lure knep med meg. Han forsøker å si til meg at det ikke ville være heldig å dele alle mine vanskeligheter og nederlag. Han sier at det kunne svekke mine venners tro, det kunne få dem til å tro at Moralsk Opprustning ikke duger. I et slikt tilfelle er det klokt å tenke seg selv på djevelens plass. Jeg har ofte tenkt: «Hvis jeg var djevelen, hva ville jeg da gjøre med Bremer Hofmeyr?» Det er meget sunt, for da får vi se våre svake punkter hvor han kan angripe. Jeg har erfart at han særlig angriper når jeg blir selvtilfreds. Jeg taler f. eks. på et møte, og det går godt. Neste uke tenker jeg: «Ja, jeg sier det samme en gang til, det gikk så bra. Jeg kan de sakene.» Og så går det dårlig, fordi det aldri kan gå godt når jeg er stolt og selvsikker.

Vi må finne ut på hvilke punkter vi mangler disiplin i vårt liv. Jeg ble fristet av bøker og bilder som ikke var i overensstemmelse med det annet absolutt. Jeg pleide å bla gjennom dem, mens jeg halvveis håpet å bli fristet, halvveis ikke å bli det. Men vi må velge en bestemt strategi overfor slike ting. Det er ganske enkelt: Disse bladene er all right, disse er ikke bra. Har vi først fattet en beslutning, slipper vi stadig å få konflikter. Vær klar over hva som er djevelens plan for deg, så kan *du* planlegge seieren. Enhver av oss kan legge en strategisk plan for seier i vårt liv.

Ta først opp hvor du gir etter for dine lyster. Mange mennesker har bestemt seg til ikke å være villige til å gi opp visse ting og sier til seg selv: «Dette er all right for meg, jeg ønsker ikke å gi opp dette.» De beste anledninger kan bli fullstendig ødelagt ved moralsk svikt i hjertet av vårt arbeid. Mennesker dømmes nasjoner til undergang gjennom sin selvishet.

3. *En filosofi om Gud-styre.*

1. Vær alltid i arbeid.
2. Vær *inspirert* i arbeidet.

For noen mennesker er problemet det å være i form når de leder et møte. For andre er problemet å være i form når de *ikke* leder møter.

«Et folk som ikke har noen visjon, går til grunne.»

Når vi mister troen på at vårt kall er å bringe verden under Guds styre, begynner vi å leve slapt. Stille stunder som ikke er innstilt på hva Gud vil tale til verden, mister gløden. Og vi forvandler ikke lenger andre. Hvis vi vir-

kelig tror på og kjemper for at Guds rike skal komme, vil vi alltid kjempe for at den vi er sammen med skal forvandles. Jeg er overbevist om at det er en naturlig del av kristenlivet å vinne og forvandle andre. Mange av oss venter faktisk ikke forvandling. Det vi ikke venter, skjer selvfølgelig heller ikke. Folk gjør det en venter av dem.

4. *En plan for verdens erobring.*

Lev ideologisk. Lev hver dag på bakgrunn av den vel-dige ideologiske kamp som foregår i alle land. Les avisene med dette i tankene. Lev deg inn i tankegangen til de kvinner og menn som leder. De mennesker som vokser fram til å gi virkelig lederskap i dette arbeid, er de som dag ut og dag inn lever midt i den ideologiske kampen.

Duncan Corcoran:

(skipsverftsarbeider fra Skottland)

1. Gud-styre må være en personlig realitet.
2. Vi må ha det i familien.
3. Vi må ha det i vårt arbeidslag.
4. Det må være bestemmende for vårt folk.

«Lederskap tilfaller den som åndelig er i form.» Det står åpent for enhver, og enhver kan påta seg den største oppgave han måtte ønske seg.

Gud skulle lede vårt folk gjennom de mennesker som er ledet av Ham..

Vi må flamme av overbevisningen om hva som må skje med vårt folk.

Frank sa: «En sann patriot er den som setter livet inn for å bringe sitt land under Guds styre.» Denne tanke burde tenne de aller dypeste følelser vi har for vårt land.

Kjenn de problemer din regjering står overfor.

Vet du hva svaret på slike spørsmål som: Hvor mange arbeidsløse er det i ditt land? Hva er den viktigste industri? Hvor mange arbeider i den? Hva vet du om boligproblemet? Om matvaremangelen? Om mulighetene for krig? Osv.

Vi må ta det anstrengende arbeid å tenke gjennom alt dette for å dyktiggjøre oss til striden.

Vi må kunne snakke klart og klokt med våre ledere om landets problemer. Det er vel og bra at du har en del tanker... men prøv også å sette deg inn i hva de ledende menn tenker.

For å ta et eksempel: Hvis du skal snakke med en mann som har ansvar for landets kullproduksjon, må du kunne alle fakta: tall, arbeidsvilkår, utstyr osv. på fingrene. Han vil forstå at du er en mann som har greie på det han arbeider med. Du har satt deg inn i hans arbeid, og derfor vil han snakke med deg om de problemene han strever med for landet. På den måten forvandler du en mann innen rammen av en ideologi. Han vil komme fram til de fire absolutter til rett tid, kanskje skjer det alt ved første samtale.

Mange av oss er lut dovne — d o v n e.

Filosofi om Gud-styre.

Vi må når som helst stå klar til å gjøre rede for vår filosofi, for statsråder og for arbeidere.

Det var engang to brødre i Amerika, den første meldte

seg inn i en kirke, den andre i kommunistpartiet. Det kan være at den første gjorde godt arbeid, men ingen hørte noe mer til ham. Men kommunisten ledet et møte på torget ti dager senere. Han hadde en ideologi og han kunne uttrykke den. Det er kommunistene som kjemper for å tale i mikrofonen på et møte, mens de gode menn blir sittende.

Jeg sto engang overfor 2 000 stålverksarbeidere i Colorado. De så temmelig råbarket ut. De visste ikke noe om Gud! Begynner vi da å spekulere på hva de vil tenke om oss? Eller på hvor råbarket de er? Nei — vi tenker: «Dette er en veldig sjanse. Hva kan ikke disse 2 000 utrette når de får denne ideologien.» Så taler vi rett ut av vår egen erfaring og like til deres hjerter. Etterpå oppdager du at en hel del av dem venter utenfor for å snakke med deg. Kanskje får du aldri se dem igjen, men noen av dem vil aldri bli helt de samme etter den dagen.

En plan for verdens erobring.

a. Tro i ditt hjerte at MRA vil forvandle verden.

b. Tro at Gud har gitt deg et kall.

Gud har kalt deg til dette arbeid og har lagt sin hånd på deg. Tenk på Samuel: Gud kalte på ham tre ganger, og han svarte: «Tal Herre, din tjener hører.» Han forandret en nasjon. Ut fra bevisstheten om ditt kall vil du forvandle verden.

Si: «Jeg vil alltid gå veien helt fram. Jeg vil alltid tenke i verdensformat. Jeg vil følge med i hva som foregår i andre land som i mitt eget.» Denne ideologi passer for alle overalt.

Storbritannia har nå en arbeiderregjering. I løpet av det siste år er vi blitt kjent med alle ledere innen arbeiderbevegelsen i England. For vi tror at under Guds ledelse kan disse menn, hvis de er forvandlet, virkelig forvandle verden.

Vi trenger:

- a. Et hjerte som alltid er åpent for Guds høyeste plan.
- b. Et hjerte som alltid banker for hele menneskeheten.

HVORDAN UTBRER VI VAR IDEOLOGI? – LIVSFORVANDLING

Roger Hicks.

Å være gift er å være forpliktet til sin mann eller hustru. Å være forvandlet er å være forpliktet til Gud. Det er å gi alt det vi kjenner av oss selv til alt vi kjenner av Ham. Vi er i virkeligheten mellommenn som formidler ekteskaper. Vi vier folk til Gud.

Hvordan blir et menneske forvandlet? Jo, ved at vi gir videre til andre det vi selv har fått. Vi vet at dette er den eneste måten verden kan komme i lage på. Forvandlede mennesker er råmaterialet for en ny verdens-ordning. Verden blir forvandlet gjennom menneskers forvandling. Nå skal vi høre et eksempel på hvordan det skjer.

David Blair:

En vinteraften i 1942 kom en gruvearbeider hjem til oss i Edinburgh. Han var blitt invitert av Douglas Cook som arbeidet sammen med ham i en skotsk kullgruve. Det var Pate O'Connor. (Pate O'Connor var den gruvearbeider som ga støtet til arbeidet for moralsk opprustning i de skotske kullgruver. Han omkom ved en gruveulykke sommeren 1948.)

Jeg visste dengang ikke mye om gruvearbeidere bortsett fra hva jeg hadde lest i avisene. Jeg trodde de var nokså råbarket, og Pate sier det selv: «Som tusener av britiske gruvearbeidere var også jeg blitt bitter i sinnet.» Pate var fylt av klassekampens ånd. Jeg var litt nervøs, men Pate var munter og opplagt. Han snakket høyt og lo enda høyere. Han fortalte at det var 40 år siden han begynte å arbeide i kullgruvene. Han fortalte at arbeidsforholdene var lettere nå, enn de var da han begynte, men at mange ting var vanskelige ennå. Han grep oss om hjertet denne festlige fyren, mens han fortalte om sitt arbeid. Så begynte han å fortelle om noe nytt amerikansk maskineri som var kommet. Han var ikke særlig begeistret for det. Men plutselig sa Douglas Cook, som arbeidet sammen med ham: «Men hør, Pate, vi kan greie den jobben, hvis du og jeg og de andre går løs på den sammen som et lag.» «Ja, vent nå litt,» sa Pate, «det er nettopp det jeg er kommet for å snakke om. I alle disse månedene har Douglas snakket om lagarbeid, og han har ikke bare snakket om det, han har praktisert det også. Han har fått tak i noe som vi andre ikke har, og jeg går ikke herfra i kveld før jeg har funnet ut hva det er.»

Så fortalte Douglas historien om sin egen forvandling, om hvordan han oppdaget hemmeligheten med ledelse, og om sin beslutning om frivillig å ta arbeid i gruvene fordi han følte at Gud ledet ham til det.

Da Douglas var ferdig med å snakke, satt vi stille alle sammen. Så var det en som foreslo at vi skulle lytte til Gud sammen. Pate fikk et stykke papir og en blyant, og ut på kvelden gikk han hjem som en mann som var begynt på en stor ny opplevelse. For resten av oss betydde

det begynnelsen på et vennskap som skulle vare livet ut og lengre.

Gjennom de neste månedene ble vennskapet utdypet. Vi traff hans kone, hans sønn og døtre. Han inviterte oss sammen med arbeidskameratene sine. Vi feiret hans og familiens fødselsdager, og vi lærte mye mer om jobben hans. Og vi holdt regelmessig stille stunder. På den tiden var produksjonen ennå dårlig med de amerikanske maskiner i hans avdeling. Douglas Cook og han fant sammen ut hvordan de kunne øke produksjonen ved å skape effektivt lagarbeid. Produksjonen i den avdelingen hadde vært 250 tonn om dagen, men etter kort tid kom den som følge av det nye lagarbeid opp i 400 tonn. Dette var virkelig noe å fortelle, og vi måtte passe på at Pate fikk anledning til å treffe politikere og ledende menn som gjerne ville høre om den slags. Direktøren for gruva hørte også om den nye ånd som var kommet og om hvordan Pate førte an, så det var ikke noen overraskelse da Pate for to år siden tok noen av sine arbeidskamerater med seg til Caux, at direktøren var så interessert at han også kom. De kom hver for seg, men før de reiste, hadde direktøren snakket ut med folkene om hva det var i hans eget sinn som hadde gjort ham til diktator. De reiste hjem som ett forenet arbeidslag.

Gjennom de følgende måneder fikk vi høre historier om streiker som var avverget, konflikter som var løst og lagarbeid som ble bygd opp. Vi var sammen med Pate hver dag, og hver dag hadde Pate noe nytt å fortelle. Den historien han kunne fortelle angikk hele vårt folk. Kunne det tenkes noen bedre talerstol for ham enn scenen i Westminster teatret i London hvor Moralsk Opprust-

nings industriskuespill «Den glemte faktor» ble spilt. Igjen var det som en følge av ledelse at Pate kom, denne gang med hele sin familie. I London arbeidet vi sammen igjennom hans budskap. Vi studerte fakta og tall om den engelske kullindustri og Pate utformet et finpusset budskap som på fire minutter tok med de fem viktigste punktene som lederne av kullindustrien var interessert i. Når han talte sammen med Peter Howard, pleide de å be sammen. Dette var de første bønner som Pate O'Connor ba så noen kunne høre dem. Mange ting kom fram i disse kampens dager, f. eks. om det var ledet å lure seg ut til et glass øl før forestillingen eller under den. Pate bestemte seg for at det var det ikke. Skritt for skritt ble de fire absolutter hele grunnlaget for Pates liv, og han ble en fulltrimmet kampfelle. Det var derfor ingen overraskelse da Pate fikk innbydelse til å representere de britiske kullgruvearbeiderne ved en konferanse i Amerika. Dette vil si at Pate måtte fly til Amerika, og Pate hadde aldri fløyet før. Annie, konen hans, var svært redd for det. Vi snakket om det sammen med familien en kveld vi satt sammen omkring kaminen. Vi diskuterte ikke med ham eller prøvde på å overtale ham til å reise. Vi bare forklarte hvordan det hele var, og så lyttet vi til Gud sammen. Pate og hans familie fikk alle: «Reis.»

Pate talte til arbeideres tillitsmenn og industriledere fra hele Amerika, og da han kom tilbake til England, talte han ved den store sammenkomsten av gruvearbeidere som representerte 1½ million arbeidere fra hele Vest-Europa. Når en alminnelig mann blir ledet av Gud, blir han et redskap til å bygge verden ny. Det er Pate O'Connors historie.

Roger Hicks:

Det nytter ikke å drive på med livsforvandling hvis vi ikke har gitt vårt hjerte til det menneske det gjelder. Hvis du virkelig er glad i en mann, kan du fortelle ham det verste om ham selv og han kan fortelle det verste om deg. Hvis vi ikke er glad i den annen kan vi ikke gjøre det. Hvis du har kjærlighet til et menneske kan du si hva det gjør galt.

Når vi selv har svaret, kan vi være realistiske. Når vi ikke har det, glatter vi bare over og håper at det skal bli bedre siden. Det det kommer an på er: Lever jeg med seier? Og det betyr å ha fått syndernes forlatelse hver eneste dag. Jeg må stadig lære om igjen at det er viktigere å få tilgivelse enn å få rett.

Det viktigste i all livsforvandling er å ha en visjon som er så stor at hvert eneste menneske har en plass i den. Vi bygger verden ny sammen. Hvis vi holder oss for øye denne visjonen: Å bygge verden ny; og samtidig hva alternativet er hvis dette ikke skjer, vil vi forstå at hvert eneste menneske trenger å bli født på ny og at det bør ha en plass i første linje i denne kampen. Når gleden over forvandlingen synger i mitt eget hjerte, er det den naturligste sak i verden å gi dette til andre. Hvis gleden ikke synger, så finn ut hva som er i veien. Dette er ikke noe vi gjør en enkelt gang, det er en måte å leve på, vår livsvei. Ekteskapet begynner med en vielse, men vi blir ikke viet til hverandre for så å dra fra hverandre igjen. Forvandling begynner med at vi sier ja til Gud. Dermed begynner et nytt forhold og et nytt liv som blir dypere for hver dag; og sammen bygger vi verden ny.

HJEMMET OG FAMILIEN – OPERASJONSBASEN FOR VERDENS GJENREISING

Kenaston Twitchell.

Familieliv kan være festlig, og vi kan alle sammen skape en familie. Vi vil begynne med en av de familiene vi setter aller størst pris på, — en familie som har funnet noe å kjempe for som er så stort at familiemedlemmene ikke har tid til å ligge i kamp innbyrdes.

Phyllis Austin

(gift med tennisspilleren A. W. (Bunny) Austin)

Jeg er så takknemlig for min mann. Han har gjort noe som jeg tror enhver hustru i sitt innerste hjerte ønsker at hennes mann vil gjøre. Han har virkelig kjempet for at jeg skulle bli en slik kvinne som Gud vil jeg skal være; og det var ingen lett kamp.

Jeg har lyst til å fortelle hvordan det gikk til at Gud ga oss et lykkelig familieliv, for vi lå en gang i stadig krig med hverandre. Jeg vet ikke om noen av dere har vanskelige menn eller vanskelige koner, men skulle det være tilfelle, kan jeg kanskje gi dere håp, for jeg var selv en gang en meget vanskelig kvinne å ha med å gjøre.

Da min mann møtte Moralsk Opprustning, hatet jeg det, fordi jeg hatet de fire absolutte standardene. Det var ikke den ting jeg ikke fant på når det gjaldt å kritisere Moralsk Opprustning, men jeg mente det i virkeligheten ikke. Det jeg innerst inne mente var, at jeg ikke ønsket å være absolutt ærlig, absolutt ren, absolutt uselvisk eller absolutt kjærlig. Dette er viktig å vite, for når slike vanskelige mennesker som jeg kritiserer, da hender det iblant at vi narrer oss selv med det vi sier. Vi ser ikke den virkelige trangen som ligger begravet under all denne kritikken.

Jeg laget en forferdelig scene og sa jeg ville skilles, og at jeg ikke ville ha noe med Moralsk Opprustning å gjøre.

Mannen min var ikke selv forvandlet nok, og han tenkte som så: «Det vil gjøre henne ulykkelig. Jeg får heller la dette være.» Han beroliget meg. Han ga etter for alle de dårligste trekkene i min karakter. Da begynte forholdet i hjemmet vårt for alvor å bli dårlig, for når en egoistisk kvinne alltid får det som hun vil ha det, blir det et helvete. Vi var på kanten av skilsmisse. Da våknet han plutselig en dag og sa: «Jeg ser hvor jeg har feilet. Jeg skulle ha kjempet for Moralsk Opprustning.»

Bunny ble virkelig forandret. Han så at det største han kunne gjøre for meg, var å sette Gud først. Gud sa til ham: «Dersom du setter meg først, vil jeg gi deg et nytt ekteskap.» Og det var akkurat det som hendte. Uten frykt eller kompromiss var han lydig mot sin ledelse. Jeg var forferdelig. Jeg gjorde alt jeg kunne for å få ham vekk fra det. Jeg tutet. Jeg laget scener. Men han lot seg aldri rokke.

Det andre som var viktig, var at han ikke ville jeg

skulle bli forandret for *hans* skyld — for at det skulle bli lettere og hyggeligere for *ham*. Han ville at jeg skulle forvandles for min egen skyld. Jeg ville aldri blitt annerledes dersom han hadde kjempet for det for sin egen skyld. Og ikke bare at han ville forvandle meg, han brød seg så meget om meg, at han kjempet for det største som bodde i meg. Og resultatet av det var forvandling. Akkurat dette er så viktig, for det hender at jeg bare forsøker å forvandle mennesker — uten virkelig for alvor å bry meg om dem.

Bunny hadde en uhyre sterk tro på at jeg kunne bli annerledes enn jeg var. Selv om jeg var vanskelig, var jeg innerst inne meget ulykkelig. Jeg ønsket å bli annerledes, men jeg visste bare ikke riktig hvordan det kunne skje. Fordi han hadde en visjon for meg, hjalp den meg til å få tro på at jeg virkelig kunne bli annerledes.

Ken Twitchell:

Så skal vi høre litt om de fire absoluttene.

Absolutt ærlighet.

Marian Twitchell:

En ting har Frank sagt oss mange ganger, og det er at vi skal gå så radikalt til verks at det blir moro.

Den tanken kom til meg at absoluttene ikke bare står der for at vi skal leve på en bedre måte, men at det er den absolutte kvalitet i vårt liv, som skaper den ideologi som er svaret på kommunismen. Ta først absolutt ærlighet. Det er forholdsvis lett å være 80 % ærlig. Det er de siste 20 % som er vanskelige. Vi har en datter i Amerika. Hun er 13 år. Hun sier ofte: «Å være ærlig, det er mitt

problem.» En gang var vi på besøk hos noen venner og hun delte værelse med en liten venninne som gikk på skolen hver dag. Min datter Patricia gikk også på skolen hver dag. En morgen våknet den lille venninnen hennes med sår hals og slapp å gå på skolen. Da fikk Patricia en kjempesfin idé. Hun kom inn på værelset til meg og sa: «Jeg er sår i halsen.» Fjeset hennes så ikke helt tilforlategelig ut, syntes jeg, — derfor sa jeg: «La oss være stille et øyeblikk?» Etterpå sa hun: «Ja — halsen min er ikke så fryktelig sår.» Vi var stille litt igjen. Da kom det: «Jeg er ikke sår i halsen. Jeg burde helt fra først av ha vært sånn som George Washington.»

Vi snakket med et ektepar forleden aften og de sa de var 80 % ærlige mot hverandre. De hadde disiplinen og slitet, men ikke noe av den festen og friheten som følger med absolutt ærlighet. Ken og jeg snakker ut, selv om det er langt på natt, dersom det er noe mellom oss, — for det å unnlate å dele skiller oss fra hverandre og fra Gud. Samtidig skaper det noe uekte, som gjør at barna våre blir uærlige. Når vi er absolutt ærlige, står vi rede til virkelig å bry oss om hverandre, og til å kjempe for hverandre. Barna våre føler seg trygge fordi de vet hva livet gjelder. De vet hvordan vi er. De vet at når vi har funnet et svar, kan de finne det også. Når vi har stille stunder sammen, ler vi halvparten av tiden. For når vi er ærlige er det god plass for moro.

Absolutt renhet.

Ken Twitchell:

En dag i begynnelsen av en konferanse i Mackinac hadde vi en stille stund sammen med Frank. Han sa: «Jeg

har bare en eneste setning for sommeren. Jeg ber om at vi denne sommer må vise en lysende renhet.» Absolutt renhet er noe positivt og ikke noe negativt. Begrepet sikter ikke bare på hva vi *ikke* må gjøre, men også på hva vi gjør. Det er langt dypere tilfredsstillende enn urenhet. Det betyr disiplin. Men en seier som i dag vinnes i Kristi Kraft, gjør morgendagens seier raskere. Vi har alle sammen fristelser, og vi har alle til en viss grad gitt etter for dem. Det er en dagligdags kamp. Jeg har hørt en 80-årig mann, en stor kristen personlighet si, at femti ganger om dagen måtte han si: «Dekk!» til sin lavere natur, som til en hund. Men vi kan alle sammen bli fullt ut frie og tilfredse i Kristus enten vi er unge eller gamle, gifte eller ugifte. Fullt og helt frie og tilfredse.

En unge mann spurte en gang Frank om han noen- sinne var plaget av onde tanker. Han svarte: «Jeg har vært plaget av onde tanker, men jeg har vært så opptatt med å forandre mennesker i disse dagene, at jeg ikke har hatt noen.»

Kjærlighet og hengivenhet er krefter som kan brukes på mange måter. Det er mange ting vi kan bruke vann til. Men varmer vi vannet opp så det blir til damp, kan denne drive maskiner som vann alene ikke kan sette i gang. All den kraft som ligger i disse følelsene, trenges fremfor alt i det arbeid vi her utfører. Den omsorg vi har for mennesker er den kanal som Guds kjærlighet strømmes igjennom fra oss og til andre. Dersom vi ikke på noe sted legger hindringer i veien for denne Guds kjærlighet, men lar våre egne følelser strømme sammen med den, da er vi frie.

Det er tre ting vi kan gjøre med vår seksuelle energi.

Vi kan bruke den til *nytelse* — og vi vet alle hva det vil si. Vi kan *undertrykke* den — og det skjer når vi prøver å kontrollere dette instinkt ved hjelp av vår menneskelige vilje. Verden kjenner bare disse to måtene å behandle denne energien på, men den riktige måten er å gi den en ny retning bestemt av Kristus. Dette betyr frihet og sunnhet, enten man er gift eller ugift. Vi har alle de samme problemer og løsningen på dem er den samme. Den giftes liv burde stå som en utfordring til den ugifte i hans kamp for renhet.

Når vi kjenner denne frihet, kan mann og hustru bli ledet i sitt forhold til hverandre. Ledelse er den rette form for barnebegrensning. Dersom dette forhold bestemmes av frykt eller menneskers planer, da tukler vi med den skapende gave Gud har gitt oss, og resultatet er alltid tragisk. Hvis ektepar ikke er livsforvandlerne, kan årsaken godt være at dette felt domineres av frykt eller egoisme. Et høyst livsviktig område er da blitt unndratt ledelse og tro. Barn som unnfanges under ledelse, starter i Guds plan. De fødes i tro og bønn. De er ikke resultatet av et uhell. Hver eneste av oss kan skape familie. Hver eneste av oss kan ha åndelige barn. Du kan være far om morgenen og bestefar innen kvelden.

Absolutt uselviskhet.

Marian Twitchell:

Dere husker sikkert den lille scenen i «Den glemte faktor» der Wilson river avisen fra sin kone? Jeg behøver forresten ikke å agere noe større for å spille fru Wilson i «Den glemte faktor». Det der med avisen har i sin tid

vært noe av et problem mellom meg og Ken. Det er ganske pussig — men når han tar opp avisen så virker den på meg som et jernteppe. Jeg satt gjerne helt taus til han tok den opp. Men ikke før har han grepet den, før jeg begynner å tenke på noe å si for å få hans oppmerksomhet til meg.

Andre ganger hender det at jeg snakker meget og lenge — og så får en anelse om at han kanskje ikke hører på hvert ord jeg sier. Da spør jeg bestemt: «Hører du på meg?» (Ken: Iblant sier jeg: «Jada» — og begynner å høre etter.)

Vel, iblant kan det være ledet at han hører på meg, men ofte er det det ikke. I virkeligheten er det et krav fra min side om å bli vist oppmerksomhet. En bok jeg nylig leste hadde følgende tilegnelse: «Til min hustru uten hvis tålmodige bistand og iherdige hjelp denne boken kunne ha vært skrevet på halve tiden.»

Det andre jeg vil peke på når det gjelder uselviskhet, er at vi bruker mennene våre som skyllendunker. Dette er meget krasst uttrykt. Men det har ofte hendt etter en drøy dag, at jeg har øst ut av meg alle dagens problemer når jeg traff Ken (Ken: Jeg skulle ønske ektemennene ville la være å se på konene sine nå!) Poenget er at jeg først skal legge alle disse problemer fram for Gud og få hans ledelse, og deretter fortelle Ken om denne ledelsen. Istedenfor en helt negativ situasjon får vi da en positiv.

Det tredje jeg vil nevne er ærgjerrighet. Det var en gang jeg sikkert håpet at Ken skulle bli De forente staters president. Tankene mine var stadig opptatt av det. Men en dag jeg var på sightseeing i Det hvite hus, oppdaget jeg at jeg ikke så stort til Ken i disse omgivelsene. Den

jeg så var meg selv som yndefullt beveget meg omkring i værelsene. Altfor ofte ønsker vi at Gud skal velsigne de planer vi har for oss selv, for vår mann og for barna våre. Heller vår enn Guds plan — og det er den slags ærgjerrighet som gjør oss engstelige og beskyttende.

Det fjerde er hjemmene våre. En aften hjemme hos oss, prøvde jeg å få alle til å rette seg etter den planen jeg hadde for barna mine. Frank var til stede. Han så på meg og sa: «Hvis hjem tror du dette er, Marian?» Så tilføyde han: «Det er Guds hjem.» Dere skjønner, — spørsmålet var om jeg ønsket å bruke hjemmet mitt som en hule for meg selv og barna mine, eller om Gud skulle få bruke det som en kraftstasjon i samfunnet. Betyr Moralsk Opprustning bare noen ukentlige møter og et årlig besøk i Caux, eller et liv hvor vi bygger hjem for andre, hvor vi så enn er? Og så spennende og morsomt det er å ha et hjem som mennesker kommer til og blir forvandlet i, og hvor mirakler er en del av det daglige liv.

Ken Twitchell:

Absolutt kjærlighet.

Da Gud sendte sin sønn til verden, valgte han å la ham fødes i en familie. Jesus kom ikke som en stor Olympisk guddom eller som en meteor fra det blå, men som et lite barn. Når vi kaster et blikk på de høye fjellene der ute, så husk at de er skapt av Gud som er vår far og som har gitt oss verden som et hjem som et sted å leve. Vi har skapt rot og kaos i dette hjemmet, men det står der ennå. Gud ikke bare elsker oss, men han liker oss virkelig. A ta

imot hans kjærlighet betyr drastisk disiplin i vårt liv, men når denne kjærligheten når fram til oss, forsvinner frykt og anspenhet. Og denne kjærligheten trekker også andre inn i et nytt liv. Da får man og hustru, foreldre og barn Guds tanker om hva de skal kjempe for hos hverandre. Og en sånn kjærlighet betyr sunnhet, fred og lykke, og den er nøkkelen til en ny verden. Og den er absolutt.

La oss reise oss og lese Fadervår sammen, hver på vårt eget språk.

HVORDAN GJØR VI FAMILIEN TIL EN IDEOLOGISK KAMPENHET?

Howard Reynolds:

Våre hjem kan bli aktivt kjempende enheter i idé-kampen. Hjemmet er et gode som vi deler med andre, ikke et «kosehjørne» vi har for oss selv, eller et sted hvor vi trekker oss tilbake fra kampen. Det er et sted hvor vi henter utsyn og nytt mot, hvor vi blir rettleidet og legger planer.

Det viktigste, for at hjemmet skal bli en ideologisk kampenhet, er at foreldrene finner ett sinn i å søke Guds vilje. Vi har oppdaget at det aller viktigste er å være drastisk ærlige oss imellom om alt som er hendt i fortiden.

Vi må være drastisk ærlige hver eneste dag. De tre viktigste områder hvor djevelen angriper og skaper splid er: På det seksuelle område, familiens sikkerhet og oppdragelsen av barna.

Fire spørsmål angående barna:

1. Hvordan skal vi ha stille stund med barna?
2. Hvordan kan vi gjøre de fire absolutter levende for dem?

3. Hvordan kan vi gi barna ideologisk forståelse av den verden de lever i?
4. Hvordan kan vi hjelpe barna til å ta offensiven i idékampen i verden, på deres nivå?

Barn får meget tidlig tak i hva ledelse er. Da vår gutt var seks år gammel, var vi ved treningssenteret på Mackinnac-øya. En dag var vi i fødselsdagsselskap. Da vi hadde spist, var det flere som talte, og blant dem en embedsmann fra Washington. Han begynte på et langt tørt foredrag om et emne han var spesialist på. Etter et kvarters tid vendte Thony seg til meg og sa: «Far, lytter den mannen til Gud?» Jeg svarte: «Jeg vet ikke, hva tror du?» Han svarte: «Nei, det tror jeg ikke.» Jeg sa: «Jeg tror du har rett.» Da sa Thony: «Men far, hvis han ikke lytter til Gud, hvorfor skal vi høre på ham da?»

Norah Reynolds:

Det er mange som tror at de har sikret barnas fremtid hvis de har spart sammen noen penger til dem eller skaffet dem en god utdanning. Men jeg tror den eneste sikkerhet jeg kan gi barna mine i en verden som den vi lever i, er de fire absolutter og Guds ledelse, for det er verdier som er gyldige under alle omstendigheter.

Hvordan skal vi lære barna å ha stille stund?

a. Formålet.

Formålet med den stille stund er at barn skal lære Gud kjenne, ikke å oppdra dem. Jeg vet mange mennesker som

har prøvd å bruke stille stunder som middel i barneoppdragelsen, og følgen er at barna avskyr stille stunder fordi disse alltid dreier seg om at de har vært slemme. Stille stunder er en hjelp i oppdragelsen, men det er ved å hjelpe foreldrene. Mange ganger har jeg måttet få ledelse fra Gud om hvordan jeg skulle gå fram med oppdragelsen.

Dernest må en stille stund alltid være reell og også gjelde foreldrene. Stille stunder mere næres enn læres. Vår lille på to og et halvt år kommer av og til til våre familie stille stunder og er med kanskje ett minutt. Men han begynner å forstå at familien har det morsomt da.

b. Når skal vi ha stille stund?

Vi har undertiden stille stund med barna om aftenen og undertiden om morgenen. Og ofte har vi det midt på dagen hvis vi skal planlegge en tur eller noen annen moro. Vi har fem ord vi tenker på i våre stiller stunder:

1. *Takk:* Hva skal jeg takke Gud for?
2. *Bedrøvet:* Hva skal jeg være bedrøvet for?
3. *Forvandling:* Hva vil Gud jeg skal være annerledes med?
4. *Gjøre:* Hva vil Gud jeg skal gjøre?
5. *Hvem:* Hvem vil Gud jeg skal hjelpe eller være sammen med i dag?

Det neste punkt er at vi ofte leser fortellinger fra Bibelen om folk som lyttet til Gud og hadde stor nytte av det.

Howard Reynolds:

For å gjøre den stille stund tiltrekkende for barna er det stor hjelp å gjøre den interessant. Vi leser f. eks. for-

tellingen om Gideon og stopper nettopp hvor det er mest spennende. Da er barna der på klokkeslettet neste morgen for å høre hvordan det går videre. Det er mengder av slike historier i Bibelen.

c. Bønn:

Norah Reynolds:

Jeg vil fortelle en liten historie for å illustrere hva jeg tenker på. Det viktigste for barna, tror jeg, er selv å få erfaring. Da vår eldste gutt var fem år gammel, trettet han en dag med sin bror. Jeg ropte og spurte hva som var i veien: «Jeg er bare sur inne i meg,» svarte han. Jeg sa: «Slik har jeg også ofte hatt det, men Gud kan hjelpe oss til å bli annerledes. Skal vi ikke be Jesus om å gi deg et glad hjerte?» Han sa: «Jamen, hvordan kan jeg vite at Jesus vil gjøre det?» Jeg svarte: «Vi kan jo prøve.» Og det gjorde vi. Da han hadde bedt sa han: «Hvordan kan jeg vite om det hjelper? Jeg syns ikke det er blitt noe annerledes.» Og jeg svarte: «Bare stol på Gud og gå og lek og se hva som hender.» Halvannen times tid senere kom han tilbake og sang og var glad. Da minnet jeg ham om bønnen og spurte ham: «Hjalp det?» Og han svarte: «Ja, mor, jeg har et glad hjerte nå. Og nå vet jeg at Jesus er virkelig.» En opplevelse som denne vil et barn bevare i erindringen.

Hvordan kan vi gjøre de fire absolutter levende?

Vi har funnet på å kalle de fire absolutter for fire små menn:

Hr. Ærlighet, som betyr ikke å lyve og ikke å stjele kaker.

Hr. Renhet, som betyr ingen skitne ord eller historier.

Hr. Uselviskhet, som betyr å være villig til å dele spill og leker med andre.

Hr. Kjærlighet, som betyr ikke å trette.

Så går vi over disse fire absolutter i våre stille stunder enten om aftenen eller om morgenen og undersøker om disse fire små mennene er levende eller døde. Her må mor også dele. Hvis den lille mannen Ærlighet er død, må vi gjøre noe for å få liv i ham igjen. Barnas moralske sans våkner meget tidlig, og de vet bestandig hvilket absolutt de har syndet mot. En dag hadde vår eldste gutt noe han skulle dele med meg. Det var svært vanskelig for ham å gjøre det. Etterpå fortalte jeg ham at jeg forstod ham, fordi det hendte at jeg gjorde slikt selv også. Og så ba vi sammen Gud hjelpe ham til å bli annerledes. Det han ba var: «Kjære Jesus, hjelp meg til å bli fri for å fortelle de vonde tingene i mitt hjerte like så mye som de gode.» Den Hellige Ånd lærte ham at seieren og friheten kommer innenfra.

Hvordan kan vi gi barna ideologisk forståelse av den verden de lever i?

Howard Reynolds:

Vi vil gi dere noen illustrasjoner og så trekker vi prinsippene ut av dem.

En morgen i juli i år våknet jeg med en uærlighet mellom Norah og meg selv. Når det er noe uklart mellom oss, blir jeg misfornøyd, irritert, vanskelig og gretten

overfor barna. Da oppstår det en spenning i hele hjemmet. Jeg begynte på denne prosessen den morgenen. Men etter en halv times tid forsto jeg hva jeg hadde satt i gang, og gikk bort og hadde en stille stund. Gud sa: «Din misfornøyelse kommer av din uærlighet. Vær ærlig.» Og så var jeg det. I mellomtiden hadde vår eldste gutt lagt seg til noe av det samme vesen som sin far. Han kom ut på kjøkkenet og sa: «Mor jeg kjenner det som jeg skulle eksplodere. Jeg er så sinna.» Hun svarte: «Da er det best du går og snakker med far». Vi to satt oss ned og jeg delte med ham det jeg hadde vært uærlig i, når og hvor. Etter to minutters forløp fortalte han meg om hvor han hadde vært uærlig. Vi ba sammen. Spenningen og misnøyen forsvant. Og vi satt oss til å spise frokost.

Da kom vi til pointet: Thony vendte seg til meg og sa: «Far, jeg synes synd i kommunistene. Gjør ikke du også?» Jeg sa: «Jo, men hvorfor kjenner du det slik?» «De kjenner ikke Gud, så når de lager en slik ugreie som vi gjorde i morges, så vet de ikke hva de skal gjøre med det.»

*Hvordan kan vi hjelpe barna til å ta offensiven
i idékampen?*

Norah Reynolds:

I Kanada er det mye av fordommer, både rasemessige og religiøse. Og det har hendt at barna er kommet hjem og har snakket stygt om en annen rase eller religion. Vi har tatt opp disse tingene ettersom de er kommet fram og har sendt barna tilbake overbevist om at de må hjelpe til med å bringe enhet mellom sine venner, mellom fran-

ske og engelske, mellom katolikker og protestanter. Våre tre eldste gutter er 10, 9 og 5 år. I sommer var vi på landet. Guttene lekte da med en liten gutt fra nabolaget og hans prat var svært skitten. Det vi da måtte ta bestemmelse om var enten de skulle fortsette å leke med Peter og legge seg til hans stygge språk eller om de ville forvandle ham. Noen foreldre vil beskytte sine barn og sier: Vi vil ikke la våre barn leke med stygge gutter. Men vår ledelse var at dette var en anledning til å lære barna livsforvandling. Og de tre ble et arbeidslag sammen.

Howard Reynolds:

Fem prinsipper.

1. Vi hjelper barna til å forstå hensikten med den kamp foreldrene kjemper, hjelper dem til å kjenne seg ett med den verdensfamilien som vi står sammen med i kampen.
2. Barna lærer at hjemmet er en forenet styrke for å forvandle og trene folkets ledende menn.
3. Ved måltidene tar vi barna med i diskusjonen om verdens problemer, og vi stiller dem i lyset av en ideologi som har svaret til dem.
4. Barna får høre nyhetene om Moralsk Opprøstningskamp på en verdens front.
5. Barna støtter MRA økonomisk. De får ledelse om hvordan de skal bruke sine penger.

Et hjem som er ideologisk sunt, må finne balanse mellom å være en kjempende styrke og et sted hvor barna

virkelig føler seg hjemme og som de kan ta sine venner med til. De vil ikke ta sine venner med til en institusjon; og et hjem vil ikke være en kampstyrke hvis det eksisterer bare for barnas skyld. Vi må se på våre hjem ikke bare som individuelle enheter. Vi må se dem sammen med andre hjem som en nasjonal styrke.

LAGARBEID

Alan Thornhill:

Lagarbeid strekker seg til verdens ende, men det begynner mellom meg og min sidemann. Er det knuter på tråden der, så vil det bli knuter overalt. For meg faller ikke lagarbeid videre lett. Da jeg var lærer ved universitetet i Oxford var ikke lagarbeid min sterke side. Lagarbeid er ikke den sterkeste siden ved universitetet.

Men her har jeg oppdaget en meget enkel regel: Samarbeid med kameratene i laget på den måten som du innerst inne lengter etter at de skal samarbeide med deg.

Og innerst inne lengter jeg etter:

En kamerat som kjenner meg til bunns og som likevel tror på meg.

En kamerat som jeg aldri behøver å imponere og aldri kan holde for narr.

En kamerat som er stadig — som ikke er «bestevenner» den ene uken og kaldt uinteressert den neste.

En kamerat som forstår meg og som jeg forstår, fra første ord.

En kamerat som når han er skuffet over meg eller lei av meg, sier meg det og ikke bare holder seg unna med et smertelig resignert uttrykk.

En kamerat som når han roser meg, er virkelig glad og

takknemlig, og som ikke bare «gir meg oppmuntring»; som når han skjeller meg ut, gjør det fordi han tror på meg, fordi mine synder virkelig brenner ham, fordi han brenner for Kristus.

En kamerat hvis motiver jeg kan stole på. Jeg ønsker ikke å se opp til ham eller se ned på ham, jeg ønsker å stå på like fot med ham. Jeg ønsker ikke å bli smigret og rost og godsnakket for.

En kamerat som sier det han virkelig mener, som legger alle kortene på bordet når han gir meg råd, som aldri «driver politikk» eller prøver å få meg på sin side i noen plan eller strid han har gående for egen regning.

En kamerat som ikke bare med mellomrom gjentar: «Å jeg synes du har så meget å gi», men som tar besværet med å tenke ut hva, hvordan, når og hvor.

En kamerat som er glad i å være sammen med meg, som ikke tar meg altfor alvorlig, som ærlig trenger min hjelp og som ikke bare er sammen med meg fordi vi nå engang skal arbeide i lag.

En kamerat som skriver til meg når jeg er bortreist og som alltid ber for meg.

En kamerat som dag ut og dag inn er min kampfelle i den største kamp som noensinne er kjempet.

INNHold:

	Side
Vår opgave i verden. <i>John Roots</i>	5
Hvordan lever vi vår ideologi? <i>Bremer Hofmeyr</i>	14
Hvordan utbrer vi vår ideologi? — Livs- forvandling. <i>Roger Hicks</i>	23
Hjemmet og familien — operasjonsbasen for verdens gjenreising. <i>Kenaston Twitchell</i>	28
Hvordan gjør vi familien til en ideologisk kampenhet? <i>Howard Reynolds</i>	37
Lagarbeid. <i>Alan Thornhill</i>	45

Dette hefte kan bestilles fra
Moralsk Opprustning, Apalveien 45, Blindern.
Pris kr. 1.00